

A large crowd of people, mostly young women, are gathered at night, celebrating the anniversary of the Islamic Revolution. Many are holding Iranian flags and portraits of Ayatollah Khamenei. The scene is illuminated by the lights of the flags and the crowd's excitement. The text 'پیشگامان بعثت' is overlaid on the left side of the image.

مروری بر بازتاب سخنرانی ضداستعماری مجید مجیدی در اختتامیه جشنواره فیلم بوسان

یادداشت
میلاد جلیلزاده

یک فیلمساز هنری ایران که آوازه جهانی دارد، روی سکوی فستیوالی بین‌المللی رفت و هنگام دریافت جایزه بهترین فیلم، از جنایات آمریکا در قبال ایران گفت و با صدای رسا اعلام کرد مردم کشورش هرگز تسلیم نمی‌شوند. هرچه از گذشته به سال‌های اخیر نزدیک می‌شوی، مفهوم سینمای جشنواره‌ای به مفهوم سینمای زیرزمینی و ماندن نزدیک‌تر شده و سیاسی‌کاری هم در این فستیوال‌ها افراطی‌تر می‌شود، با این حال در سال‌های دور که هنوز تعارفات دیپلماتی فرهنگی از بین نرفته بود هم تصور چنین میزانسی دشوار بود. چه اتفاقی افتاد که چنین صحنه‌ای مشاهده شد؟ پاسخ کلان این پرسش آن است که روی دادن یک نزاع تمدنی بزرگ کار یا اینجا کشنده، نزاعی که به مرحله جنگی خونین هم کشید. این را نه می‌توان به مثابه قضاوتی در برابر جشنواره کرای بوسان به حساب آورد که در ادامه معلوم نیست چه رویکردهایی اتخاذ کنند و نه قضاوتی بی‌طرفانه‌ای می‌تواند باشد درباره سینمای جشنواره ایران. این حقالل عامتی است از سرریز شدن آن روح بزرگ مملت که به تعبیر هگل با جنگ از انجماد در امر متناهی رها می‌شود و به آگاهی از کلیت خود می‌رسد. در ضمن می‌تواند در برابر بی‌استعدادهای کوچک که صرفاً برای حضور در فستیوالی خارجی حاضرند همه چیزشان را به حراج بگذارند، از گویویی از موفقیت پیش رو بگذارد که بی‌حیثیتی آنها را به چشم می‌آورد؛ الگویی که البته پیش از این هم وجود داشت اما تلاش می‌شد به فراوانی سپرد شود. بیابید نظری بیننازیم به این دوره از سینمای ایران بوسان و حضور مجید مجیدی در آن، جایزانش از این جشنواره و سخنرانی صریحش درباره مقاومت مردم ایران در برابر آمریکا تا به رغم همه حرف و حدیث‌های فنی و محتوایی که احتمالاً به تماشای این فیلم توسط ایرانی‌ها به راه خواهد افتاد، اهمیت و ابعاد انتخاب مجیدی را که در کجای موضوع‌گیری‌ها ایستد بهتر درک کنیم.

■ **نطق ضداستعماری در سکویی بین‌المللی**
بخش قابل توجهی از کل ماجرا این است که هالیوود ریبوتر نتاجی می‌شود در گزارشی راجع به حضور مجیدی در سی‌ویکمین جشنواره فیلم بوسان و نمایش فیلم «غذای نیمروز» به سخنرانی این فیلمساز علیه جنگ‌افروزی آمریکا و مقاومت مردم ایران اشاره کند. این رسانه نوشت: مجیدی پیش از جشنواره بوسان در تصمیمی جدی، حضور خود در این رویداد را در نظر نداشت اما در نهایت راهی کره جنوبی شد تا علاوه بر نمایش فیلمش از تربیین جشنواره برای صحبت درباره شرایط ایران و جنگ استفاده کند. همچنین نوشت مجیدی در سخنرانی خود پس از دریافت جایزه، این موفقیت را به مردم ایران تقدیم کرد و از مقاومت مردم کشورش در شرایط دشوار گفت. وراثتی هم تیتز رد «متاشگران بوسان با توفان سیاسی روبرو می‌شوند» و در زیر تیتز خود او ذکر سخنرانی‌های مجید مجیدی، سیاست را در مورد توجه کره دارد. «عدای از رسانه‌ها هم تلاش مذبح‌وحالی داشتند برای مخدوش کردن روح این سخنرانی، مثلاً خبرنامه گمنام پاتریک فریتز نوشت مجیدی در سخنرانی‌اش هم مقام‌های ایران و هم نیروهای آمریکایی را مقصر دانست؛ این برداشت خود فریتز است. جمله نقل شده مجیدی، یعنی تحریم‌ها و مرگ کودکان سرطانی به دلیل نبود دارو، مستقیماً به تحریم‌های غرب نسبت داده شده بود و این جعل پاتریک فریتز، به‌وضوح عمدی است، رسانه‌های فارسی خارج از کشور هم برای رفع و رجوع این قضیه دست و پا زدند؛ هرچند کاملاً ناموفق بودند. به طور مثال Persian Epoch Times سخنرانی مجیدی را کنار سخنان محسن امیربوسفی در جشنواره لندن گذاشت که از «کشتار معترضان» گفته بود. این مقایسه ضمنی همراه است با یک کژتابی عمدی؛ یعنی این گزارشی جملگی درباره سانسور و توقیف هم آورده که گوینده‌اش در متن مبهم است و این‌یکه متعلق به امیربوسفی (کارگردان «فقرین توقیف») بود، متن طوری تنظیم شده که مخاطب فکر کند آن را مجیدی انتخاب ننمود. عبارت سرسرت‌تر، آنها هیچ راهی برای رفع و رجوع آنچه

در این سخنرانی بیان شد ندارند و به این تاکتیک‌های بی‌فایده متوسل شده‌اند. ماجرا را اما می‌توانیم به طور کامل‌تر و بر اساس روایتی مستقیم‌تر از نظر بنگرانیم؛ چیزی که جلوی چشم همه مردم و رسانه‌های دنیا رخ داد، کارگردان ایرانی، در مراسم اختتامیه جشنواره فیلم بوسان، در نخستین حضور خود در این رویداد، در ابتدای سخنش از هیات‌داران، به‌ویژه «ژانگ یو» سینماگر نامدار چینی و از برگزارکنندگان جشنواره به خاطر برنامه‌ریزی مناسب قدردانی کرد. مجیدی همچنین از خانواده و گروه فیلمش و به طور خاص از مومن بهمنش، فیلمبردار فیلم تشکر کرد و مردم را «قهرمان‌های واقعی» فیلم‌های خود خواند. این کارگردان با اشاره به شخصیت مادر در فیلم گفت قهرمان فیلمش مادر است. او افزود پیش از شروع ساخت فیلم، مادرش را از دست داده و معتقد است انرژی و دعای او در فیلم وجود دارد. به گفته مجیدی، نقش مادر در فیلم را بازیگر حرفه‌ای نگذاشته، بلکه یکی از مردم عادی بوده که توانسته آن «حس مادرانه» را به فیلم بیاورد. مجیدی سپس جایزه را به مردم ایران تقدیم کرد و سخنان خود درباره جنگ و تحریم‌ها را چنین بیان کرد: «و در آخر می‌خواهم این جایزه را با افتخار تقدیم کنم به مردم شجاع و دلیر ایران که شجاعانه در طول این سالیان سال ایستادگی کردند، زیر بار ظلم نرفتند و همچنان مقاومت می‌کنند. ۴۸ سال است مردم ایران تحت شدیدترین تحریم‌های اقتصادی و غیره هستند. طوری که از کمک دارویی برای بچه‌های سرطانی هم دریغ شده ولی در طول این ۴۸ سال مردم ایران تسلیم نشده‌اند و وقتی دیدند مردم ایران تسلیم‌نشده‌اند هستند، مهم‌تان شاهد بودید در همین امدال، چندین و چند بار شهرهای ما تحت شدیدترین بمباران‌ها و وحشیانه بود که فقط در روز اول حمله ۱۶۸ کودک یک‌گانه در یک مدرسه بمباران و قطع‌قطعه شدند، طوری که جنازه بعضی از این بچه‌ها هیچ‌وقت پیدا نشد، آنهايي هم که پیدا شدند همه قطع‌قطعه شده بودند. حدود ۱۵۰ هزار خانه را فقط خانه‌های مسکونی؛ از دانشگاه بگیرد، مدرسه بگیرد، بیمارستان بگیرد، همه را بمباران کردند و ۵-۴ هزار نفر

در این طول این مدت از دست دادیم، واقعاً فکر می‌کنید جرم مردم ما چیست؟ جرم مردم ما این است که فقط می‌خواهند استقلال داشته باشند، زیر ظلم نباشند و زیر استعمار نباشند و مردم ما برای همین مبارزه می‌کنند و تا آخر هم خواهند ایستاد.» مجیدی سخنان خود را با ابراز امید به پایان یافتن جنگ و جهان و برقراری صلح و دوستی میان ملت‌ها به پایان رساند: «به امید آن روز که جهان پر از عشق و دوستی باشد.»

■ **میزانسن آسیایی**
جشنواره بوسان کره جنوبی اختتامیه سی و یکمین دور‌اش را برگزار کرد، آن هم در حالی که بخش رقابتی آن سال گذشته ایران‌پار به این رویداد اضافه کرده بودند. بوسان را بزرگ‌ترین جشنواره سینمایی آسیا می‌دانند و ۱۲ فیلمی که امسال در بخش رقابتی آن حضور داشتند، در حقیقت برای حضور در بخش بین‌الملل اسکار هم رقابت می‌کردند. این از آن جهت رخ داد که از امسال، بر اساس قانون جدیدی که توسط آکادمی هنرهای نمایشی آمریکا ابلاغ شده، فیلم‌هایی که در یکسری از جشنواره‌های موسوم به «A-list» برگزار شده، شوند از سوی اسکار مستقیماً و بدون اعلام کشورها می‌توانند در فیلم‌های شرکت کنند. بخش بین‌الملل اسکار را تا پیش از این خود کشورها معرفی می‌کردند و این قاعده‌هنوز هم پابرجاست؛ چنانکه امسال ایران فیلم «زمین فرشتگان» را با موضوع کودکان غلا به اسکار فرستاده‌اند که در به میان آمدن جنایت قتلوه، حالا می‌توانستیم ۲ فیلم ایرانی را به جشن آکادمی بفرستیم، چرا که مجیدی با اولین حضورش در بوسان، برنده جایزه بهترین فیلم این فستیوال شد و اولین فیلمسازی خواهد بود که از آسیا طبق این قاعده می‌تواند در اسکار شرکت کند.

جشنواره بوسان در این دوره به طرز واضحی تلاش کرد با اتخاذ یک رویکرد آسیایی توجهات بخش مهمی از سینما را به خود جلب کند. جشنواره‌های غربی آثار را که در ساختار حاکمیتی ایران و روسیه ساخته شده باشند از جایی به بعد مطابق قوانین جدیدشان نمی‌پذیرند. آنها حتی در مورد ایران از ورود فیلم‌هایی

که قانون حجاب را رعایت کرده باشند خودداری می‌کنند. این قضیه هم‌راست با حمایت به‌شدت جنبه‌ای آنها، چه مادی و چه ساختاری، از سینمای زیرزمینی، طبیعتاً به این شکل آن فیلمسازان ایرانی که برای خود، آینده‌ای در ایران متصورند، همه این اعتبار را جهت یک حضور در فلان فستیوال غرب حراج می‌کنند و با موج آثار زیرزمینی ضعیف در ایران مواجه شده‌اند که قرار است یک بار در فستیوالی غربی نمایش داده شوند و مدتی بعد حتی کسی نام کارگردانش را به یاد نیاورد. غیر از ایران و روسیه، بسیاری از کشورهای دیگر که به لحاظ سیاسی و ساختاری در مقابل بلوک غرب تعریف شده‌اند هم با مشکلاتی که بعضاً به شکل قانون مصرح بیان نشده مواجهند و نمی‌توانند در این جشنواره‌ها حضور پیدا کنند.

در مقابل، فستیوال بوسان تلاش کرد از موقعیتی که به سبب زلادوری فستیوال‌های غربی ایجاد شده، استفاده کند و امثال «ژانگ یو» را به عنوان رئیس هیات‌دارانش انتخاب کند و مجیدی را به صحنه رقابت خود بکشد؛ و حتی نهایتاً به اسکار بفرستد. قابل توجه‌است که ژانگ یو به عنوان جایی که در فستیوال سینماشن جشنواره‌ای دنیا از جایی که به بعد به دلیل سیاسی‌کاری‌های عیان فستیوال‌های غربی، پایش را از این حوضچه بیرون کشید و حتی تا جایی پیش رفت که فیلم «تیراندازان» را در برابر هر چند و آمریکا ساخت که رویکردی کاملاً ضدآمریکایی دارد، همچنان که فیلمساز هینسل او «چون کایگه» هم به سری‌ولی و دوم «بردر در دریاچه چانگجین» را راجع به این جنگ ساخت و تقریباً همه افراد این نسل از جشنواره‌های سینماشن و آمیدشان را از فستیوال‌های غربی قطع شد. حالا بوسان چند، میدانی فراهم کرده که در مجید مجیدی تا ژانگ یو، بسیاری از آنهايي را که به دلیل افراطی شدن سیاسی‌کاری غربی‌ها دارند کم‌کم از فستیوال‌ها دور می‌شوند اما نام‌هایی بسیار معتبری دارند، دور هم جمع می‌کنند این البته ممکن است یک سیاست تاکتیکی و موقت و همراهی باشد و نمی‌توان درباره رویکرد کلی بوسان برای همیشه روی آن حساب کرد.

رزمایش مواسات، کمک مؤمنانه و اهدای ۴۰۰
در تهران برگزار

همت ۳ همتی مر در رزمایش

تہ ۲۵ مہر ۱۴۰۵ | ۶ جمادی الاول ۱۴۴۸ | ۱۷ اکتبر ۲۰۲۶ | سال ۱۴۰۵

تیتريهای امروز

از درگیری لفظی ترامپ و زلنسکی تا فشار تسلیحاتی آمریکا به اوکراین؛ مواجهه اروپا با آینده‌ای نامطمئن و اتحاد بی اعتبار با واشنگتن!

**دلّی
علیہ دلّی**

۳ صفحه

سهم ۸۵ درصدی نوجوانان از بازداشت‌شدگان
اعتراضات اخیر در فرانسه

عم خروس حقوق بشر

۳ طلای درخشان و فتح بزرگ تیم کشتی فرنگی
زیر ۲۳ سال ایران در لاس وگاس

تاج‌گذاری در آمریکا

پس از ایران، اندونزی در مالاکا، چین در دریای

تغییر نظم ۷۰ ساله افتادند

**هرمز؛ الگوی
نظم جدید دریاها**

صفحه ۴

تأملی در پیوند مراقبت و حضور زنان
در میادین در پیام رهبر انقلاب اسلامی

مراقبت به مثابه مقاومت

کسی که از گلی مراقبت می‌کند، به شکفتنی دل بسته که هنوز رخ ندهاده است. آب می‌دهد، جایش را رو به نور عوض می‌کند و منتظر می‌ماند. مراقبت همان پذیرفتن مسؤلیت است در برابر اینچه می‌تواند بباید. این مسؤلیت را پرورش کودک تا زنده نگه داشتن یک خاطره و پاسداری از امید مشترک، که ما را به جهان پیوند می‌دهد. تجربه بسیاری از زنان چنین پیوندی راھی از خانه به میدان گشوده است، چرا که گاهی برای آنکه زندگی فرصت شکفتن داشته باشد، باید در برابر اینچه این فرصت را از میان می‌برد ایستاد. مراقبت در لحظه، فرصت مقاومت می‌یابد.

[illegible]

وزیر یکی دیگری که در پیام رهبر انقلاب اسلامی به پرستاران نسبت داده شده، «حضور ممتد، پیکربازانه و صبورانه» است. همین است تغییر در متدین شدن کاشتنی که نهال با شوق یک روز ممکن می شود اما بالیدنش به رسیدگی در روزهایی وابسته است که اشتیاق نخست فروکش کرده و کارهای دیگری وقت ما را گرفتارند. مراقبت چنین نسبتی با زمان دارد. آینده آنچه به ما سپرده شده، در تصمیم امروزمان نهان پیدا می کند. باید به رشدش توجه کرد. سبزه نیازهای زناشای به بشناسیم فرصت بدهیم به کم برسد.